

Gabriela Futová: Poškoláci

Tak toto je naozaj riadny trapas! Ostať za trest po škole. Ja, najlepšia žiačka v ročníku. Tá krava Machová má musí nenávidieť. Ale prečo? Že sa mi darí? Že viem, čo chcem, a snažím sa? Nechať ma po škole za takú hlúposť. Dajsamivete, neskorý príchod na hodinu. Meškala som len dve minúty, žiaľ, učiteľka bola rýchlejšia. A úplne nezmyselne nekompromisná. Vraj: – pravidlá platia aj pre premiantov, Steinerová. Ostávaš po škole!

Neznášam ju. A neznášam aj celý poškolácky systém našej školy. Zaujímalo by ma, kto to vymyslel. Učítelia sa asi naozaj nudia, keď ich baví venovať sa popoludní extra poškolákom. Rozdelili si to teda múdro. Každému vyjdú maximálne dve služby v mesiaci. Ešte dnes ráno som si myslela, že tak im treba, vagabundom, ktorí ostávajú po škole pravidelne. A zrazu mám byť medzi nimi aj ja.

Triedu na to vybrali perfektnú. Priamo oproti zborovni, asi aby nikto nemal šancu utiecť. Keď som stláčala kľučku na dverách, oblieval ma pot. Ktovie, koľko ich tu dnes bude. A ako na mňa budú pozerat'...

Do triedy som vrazila so sklonenou hlavou. Nezrozumiteľne som čosi zamumlala, akože na pozdrav, a rýchlo som sa posadila do najvzdialenejšieho kúta.

– Hej! To je moje miesto! – ozval sa hlas nado mnou.

Dočerta! Zanáďavala som v duchu. Sadla som na miesto najväčšiemu chuligánovi zo školy.

Kolovali o ňom desné chýry. Že fajčí a pije, že je strašný bitkár a že dokonca kradne. Pomaly som zdvihla hlavu.

– Je tu niekde napísané tvoje meno? Nie je! Tak sa netvár, že ti to tu patrí! – odsekla som dúfajúc, že môj hlas znie sebaisto.

– Meno tu síce nemám, – škľabil sa Ksicht, – ale všetci vedia, že tu sedávam ja. Ale vieš čo? Že som džentlmen, sadnem si vedľa seba. Pokojne si tu sed'. Ksicht sa usadil vedľa mňa.

– Nemáš niečo na jedenie? Ešte som neobedoval?

Pohrdavo som sa k nemu otočila chrptom. S takýmto tu sa nemienim vôbec baviť. Jednu hodinu vydržím a potom, potom už nikdy viac!

– Čau, Silva! – vykrikoval Ksicht, – kde ťa čapli dnes?

– Na prváckom vecku, – odpovedala čudesne zmaľovaná osoba. Deviatkačka, ktorej sa boja aj naši chalani.

– Ti už načisto šibe, – poznamenal Ksicht. – Vypaľovať si pri tých drobcoch. Veď tí ťa nabonzujú ako prví!

– Náhodou boli zlatí, jeden si dokonca aj potiahol.

– Ty si fakt už dočista vygumovaná.

– Hlavne, že ty si Einstein!

– Bony dnes nepríde?

– Viem ja? Nejakou sekal dobrotu, myslím, že ho trochu prikvačil foter, stopol mu vreckové, či čo.

Do triedy vošli ďalšie tri osoby. Snažila som sa nepozerať ich smerom, vytiahla som knihu a snažila sa čítať. Nahlúplé rozhovory ostatných ma však vyrušovali. Rozoberali všeličo, krčmu na sídlisku, nákupné centrum, predavačky v trafikách a hlavne sobotňajšiu diskotéku. bola tam zvláštna zostava, dvaja piatáci, tri šiestačky, traja deviatci, dve neidentifikované osoby a ja.

– Stačilo, stačilo! – hlas Machovej zahrnel hneď vo dverách. – Vážení, vytiahnite si zošity.

Napíšete mi sloh, forma rôzna, téma...

– Ale veď vy neučíte slovenčinu! – ozval sa Ksicht.

– Máš s tým problém? Ak ti to prekáža, môžem ťa vyskúšať včerajšiu látku z dejepisu, dokonca môžem tvoju odpoveď normálne klasifikovať!

– Žiadny problém, – zdvihol Ksicht obe ruky. – Len som bol zvedavý.

– Téma: vplyv histórie na náš život.

– Mňa minulosť nezaujíma, podstatný je dnešok, – zahundrala Zmaľovaná.

Vytiahla som z tašky zošit na slovenčinu, otvorila ho zozadu a začala písať. So slohmi nemám problém, a hoci ma dejepis nebaví, v hlave sa mi okamžite vyrojil nápad. Kozmetika. Dnes sa do módy vracajú kozmetické prípravky založené na rovnakých prostriedkoch ako kedysi. Med, bylinky, plody zeme... Téma sa písala takmer sama.

– Si dobrá, – ozval sa Ksicht. – Ešte som ani nezapol pero a ty už máš pol strany. Nechcela by si to zmáknúť aj za mňa?

– Nechcela! – odvrkla som pohrdavo. Ďalej som usilovne písala. Machová sa prechádzala pomedzi lavice, tu a tam sa pri niekom pristavila. Samozrejme, ani jednu zastávku nenechala bez komentára, čo ma dosť vyrušovalo. Keď som o dvadsať minút skončila, odložila som pero do peračníka a so zošitom v ruke som sa pobrala k učiteľke.

– Mám to hotové, – položila som zošit na stôl.

– Sadni si na miesto, – Machová mi nevenovala ani pohľad.

– Nemohla by som už odísť? Mám ešte povinnosti. Úlohu som dokončila.

– O tom, či si ju dokončila, rozhodujem ja. Povedala som, sadni si na miesto! – jej zvýšený hlas ma donútil zahryznúť si do jazyka. Obrátila som sa, že poslúchnem, ale pocit, že mi krivdí, ma nepustil.

– Pani učiteľka, o hodinu mi začína angličtina na jazykovej škole. Všetky veci mám doma, ak tu ostanem, nestihnem to.

Poškoláci už dávno prestali písať. Namiesto toho sledovali môj slovný duel s Machovou. Cítila som, že sa začínam červenat.

– To si si mala rozmyslieť, keď si sa po zvonení tárala po chodbe!

– Ale...

– Dost! „Povedala som, sadni si! Budeš tu do konca ako všetci ostatní!

– Nechcem sa do toho miešať, – ozvať sa Ksicht, – ale keď to má napísané, aký má zmysel, že tu bude s nami sedieť ?

– Ak sa do toho nechceš miešať, tak sa nemiešaj! Si posledný, koho názor ma zaujíma! Machová vytiahla diár a čosi si doň zapísala.

– Steinerová, mala by si sa naučiť ovládať, – ozvala sa Machová posmešne. – Nezabúdaj, kde sa nachádzaš. V škole, stále si v škole. Zajtra sem prídeš zas!

– Čože? – vykrikla som, ale rýchlo som sa ovládla. Zlostne som si zahryzla do pery, až to riadne zaboľelo. V ústach som zacítila krv. S hrmotom som sa posadila na miesto a s prekríženými rukami som až do konca hodiny nasupene čušala. V hlave mi vírila kopa myšlienok. Predstavovala som si rôzne spôsoby vraždy Machovej. Žiaľ, som zbabelec, neznášam akčné scény ani bitky a už vôbec nie pohľad na krv. Moje predstavy stále končili pred použitím zbrane, pástí či iných smrtonosných nástrojov. Pokúsila som sa predstaviť si zaucho, ktoré by si zaslúžil Ksicht. Jediným svetielkom zajtrajšieho otrasného popoludnia bol fakt, že nás nebude strážiť Machová.

Ani nestrážila. Rad vyšiel na matikára, ktorý nám nadiktoval príklady a zmizol v kabinete. Aby som sa vyhla Ksichtovi, sadla som si do prvej lavice do radu pri dverách. Trochu hlúpa pozícia, keďže každý, kto prišiel, moju prítomnosť patrične okomentoval.

– Neverím vlastným očiam! – rozkrikoval sa Mastný vlas. – Zostúpila k nám hviezda jasná!

Tvárila som sa, že nič nepočujem. Mám sa cítiť hlúpo len preto, že som iná ako oni? Že

nevyhľadávam problémy, že sa rada učím, že mám najlepšie známky z ročníka?

– Hviezda jasná sa s nami nebaví... – poznamenala Zmaľovaná. – Včera ju Machová riadne utrela. Sklonila som hlavu ešte nižšie a snažila sa rátať. X rovná sa...

– Počuj, keď si už tu, mohla by si nám tie príklady dať opísať. Ušetriš nám tým značnú námahu! Mastný vlas sa rozrehotal, akoby povedal neviem ako dobrý vtip.

– Dobrý nápad, Riki, – ozval sa Ksicht. – Aspoň uvidíme, či je hviezda namyslená...

Nepovedala som ani slovo. Dorátala som posledné zadanie, zaklapla pero a popísaný papier som hodina na lavicu za sebou. Triedou sa ozval uznanlivý piskot. Z tašky som vytiahla knihu a pustila sa do čítania. Moja veľkorysosť zabrala. Poškoláci usilovne opisovali a viac si ma nevšímali. Presne o toto mi išlo. O ich hlúpe reči som totiž nemala absolútne žiadny záujem.

Tretí raz som sa do triedy poškolákov dostala omylom. Teda nebol to tak presný omyl, skôr machová jednoznačne využila príležitosť, ako ma opäť ponížiť. Triedna ma počas hodiny poslala do zborovne po triednu knihu. Keď som ju niesla v rukách, neodolala som a nazrela dovnútra. Svoje známy som poznala, ale tak či tak, chcela som ich vidieť na vlastné oči v klasifikačnom zozname. Čo čert nechcel, zapozerala som sa tak, že som nechtiac vrazila práve do tejto neznášanlivej učiteľky.